

NOVENE TIL ALLE HELLIGE

1. Sang (en annen for hver dag – se videre i heftet)
2. Lesning fra pave Frans' apostoliske formaning «Gaudete et exultate» om kallet til hellighet i dagens verden
3. Bønn:

Allmektige, evige Gud, vi ærer alle dine helgeners gjerning med én høytid. Gi oss på forbønn av denne store skare, den rikdom av nåde som vi lengter etter. Ved Kristus, vår Herre. Amen.

ALLE HELLIGE, BE FOR OSS!

Dag 1. **Kalt til hellighet**

Sang: «For alle helgner» LH 648

Fra Pave Frans' apostoliske formaning «Gaudete et exultate»

«Gled og fryd dere» (*Matt 5,12*) sier Jesus til dem som er forfulgt eller ydmyket for hans skyld. Herren ber oss om alt, og fra sin side tilbyr han oss det sanne liv, den lykken som vi er skapt til. Han vil at vi blir hellige, at vi ikke slår oss til ro med et kjedelig og middelmådig liv. (...) For Herren har valgt hver og en av oss «til å stå for hans ansikt, hellige og uten feil.» (*Ef1,4*)

(...) Dette skulle vekke og oppmuntre oss til helt og fullt å overgi oss selv, og å ta imot den unike planen Gud fra evighet av har forberedt for enhver av oss: «Før jeg formet deg i mors liv, kjente jeg deg, før du ble født, helliget jeg deg.» (*Jer 1,5*)

(...) La din dåps nåde bære frukt på hellighetens vei. La alt være åpent for Gud; vend deg til ham i alle situasjoner. Vær ikke motløs. Den hellige ånds kraft gjør deg i stand til å gjøre det. For helligheten, når alt kommer til alt, er Den hellige ånds frukt i ditt liv. (*Gal 5,22-23*) (...) I Kirken, som er hellig, skjønt satt sammen av syndere, finner du alt du trenger til å vokse i hellighet. Herren skjenket Kirken gaver: Skriften, Sakramentene, helligdommer, et levende fellesskap, et vitnesbyrd av de hellige og hele den mangfoldige skjønnhet som trer ut av Guds kjærlighet «lik en brud som pynter seg med smykker». (*Jes 61,10*)

Dag 2. «En sky av vitner omkring oss»

Sang: «Den store, hvite flokk» LH 646

Fra Pave Frans' apostoliske formaning «Gaudete et exultate»

I hebreerbrevet nevnes en rekke vitner som oppmuntre oss til «med utholdenhet å fullføre det løpet som ligger foran oss.» (*Hebr 12,1*) (...) De hellige som allerede nå er i Guds nærvær, bevarer sine bånd av kjærlighet og kommunion med oss. (...) Vi må ikke tenke her bare på de som alt er salig- eller helligkåret. Den hellige ånd skjenker hellighet i overflod overalt blant Guds hellige og trofaste folk, fordi «det behaget Gud å helliggjøre og frelse mennesker (...) som et folk som kunne ta imot ham i sannhet og tjene ham i

hellighet». (*Lumen Gentium*) (...) Det finnes ingen full identitet uten tilhørighet til et folk. Derfor blir ingen frelst alene, som et isolert individ. Når Gud drar oss til seg tar han heller i betraktning hele det sammensatte nettverket av relasjoner i det menneskelige fellesskap.

(...) Jeg liker å beundre den hellighet som er til stede i Guds folk. (...) I deres daglige utholdenhet ser jeg den kjempende Kirkes hellighet. Ofte finnes denne hellighet i nabolaget, hos mennesker som lever i vår midte og reflekterer Guds nærvær. La oss bli dratt av de hellighetens tegn som Herren viser oss i de aller ringeste medlemmer av dette folket. (...) Som hl. Teresa Benedikta av Korset sier, er den virkelige historien formet av så mange av disse. (...) «For stort sett forblir denne formative strøm av mystiske liv usynlig (...) og hvem disse sjeler er som vi kan takke for de mest avgjørende vendepunkter i våre liv, vil vi først vite den dag da alt som er skjult blir åpenbart.»

Dag 3. Hellighet for alle

Sang: «Eg hev ei tenesta stor for Gud» LH 664

Fra Pave Frans' apostoliske formaning «Gaudete et exultate»

Man skal ikke miste motet i møte med hellighetens forbilder som synes å være uoppnåelige. Det finnes nok vitnesbyrd som kan bli til hjelp og inspirasjon, men det er ikke meningen at man skal kopiere dem, for dette ville til og med lede oss bort fra den spesifikke veien Herren har tenkt for oss. (...) Vi er alle kalt til å være vitner, men det er mange konkrete måter å bære vitnesbyrd på. Faktisk, når den store mystikeren, hl. Johannes av Korset skrev sin «Åndelige sang», foretrakk han å unngå å legge fram faste regler for alle. Han forklarte at hans strofer var skrevet slik at hver og en kunne «dra nytte av det som svarer til ens egen åndelighet og ens egen måte å forholde seg til dem på», fordi Guds liv blir meddelt noen «på én måte og andre på en annen.»

(...) Vi er kalt til å være hellige ved å leve våre liv i kjærlighet og ved å bære vitnesbyrd gjennom alt vi gjør, hvor vi enn befinner oss. (...) [Til tider] trenger vi bare å finne en mer fullkommen måte å gjøre det vi gjør: «Det finnes innskytelser som tjener kun til på en ekstraordinær måte å

fullkommengjøre de ordinære ting vi gjør i vårt liv.» (hl. Frans av Sales) (...) Ledet av Guds nåde, former vi slik på så mange små måter den hellighet som Gud har villet for oss, men vi gjør det ikke som uavhengige vesener, men «som gode forvaltere av Guds mangfoldige nåde.» (1Pet 4,10)

Dag 4. Hellighet som misjon

Sang: «Å leva, det er å elska» LH 661

Fra Pave Frans' apostoliske formaning «Gaudete et exultate»

En kristen kan ikke tenke på sin egen misjon på jorden uten å se den som en hellighetens vei, «for dette er Guds vilje: at dere skal være hellige.» (1 Tess 4,3) Hver helgen er en misjon, tenkt av Faderen for på et bestemt tidspunkt i historien å avspeile og legemliggjøre en viss aspekt av Evangeliet. Denne misjonen finner sin fulle mening i Kristus, og kan bli forstått bare gjennom ham. I sitt vesen er hellighet en erfaring, i forening med Kristus, hans livs mysterier. Den består i foreningen med Herrens død og oppstandelse på en unik og personlig måte, ved stadig å dø og oppstå fra de døde sammen med ham. Den kan også bety å gjennomleve ulike aspekter ved Jesu jordiske liv: hans skjulte liv, hans fellesskapsliv, hans nærhet til de utstøtte, hans fattigdom og andre måter han åpenbarte sin selvoppofrende kjærlighet på. Kontemplasjon av disse mysterier, slik hl. Ignatius av Loyola påpeker, leder oss til å inkarnere dem i våre valg og holdninger.

(...) Faderens plan er Kristus, og vi i ham. Til syvende og sist er det Kristus som elsker i oss, fordi «hellighet er intet annet enn liv i kjærlighetens fylde.» (pave Benedikt XVI) (...) På denne måten er hver helgen et budskap som Den hellige ånd tar fra Jesu Kristi rikdom og gir til hans folk. (...) Dette er en mektig oppfordring for oss alle. Også du trenger å se hele ditt liv som en misjon. (...) Måtte du finne ut hva dette ordet er, dette Jesu budskap, som Gud vil meddele til verden gjennom ditt liv.

Dag 5. Tålmodighet – ydmykhetens andre navn

Sang: «Å, var eg meir deg, Jesus, lik» LH 663

Fra Pave Frans' apostoliske formaning «Gaudete et exultate»

Jeg vil nevne noen tegn eller åndelige holdninger som etter min mening er nødvendige til å forstå den livsstil Herren kaller oss til. (...) Det første blant de store tegn er en sterk forankring i Gud, han som elsker og støtter oss (...). Dette er kilden til den fred vi finner hos helgenene. Denne indre styrken gjør det mulig for oss i denne verden preget av hastverk, bråk og aggressivitet, å avgi et hellighetens vitnesbyrd gjennom tålmodighet og utholdenhet i å gjøre det gode.

(...) Den indre styrke som er nådens verk, beskytter oss mot å gi etter for den vold som er en så stor del av livet i dag (...), fordi nåden uskadeliggjør forfengeligheit og muliggjør hjertets mildhet. De hellige spiller ikke sin energi på å klage på andres feil (...). De hellige nøler med å behandle andre hardt; de betrakter andre som bedre enn seg selv (*Fil 2,3*) (...). [Men] ydmykheten kan slå rot i hjertet bare gjennom ydmykkelser. Uten dem finnes det verken ydmykhet eller hellighet. Hvis du ikke klarer å bære over med og ofre opp noen få ydmykkelser, er du ikke ydmyk, og heller ikke på hellighetens vei. Den hellighet som Gud skjenker sin Kirke, kommer gjennom hans Sønnens fornedrelse. Han er veien. Ydmykelsen likedanner deg med Kristus, dette er et uunnværlige aspekt av Kristi etterfølgelse. (...) Han i sin tur åpenbarer Faderens ydmykhet, han som bøyer seg ned for å vandre med sitt folk, mens han bærer over med deres utroskap og murring (*2Mos 34,6-9; Visd 11,23-12,2; Luk 6,36*). Av den grunn gledet Apostlene seg da de led under ydmykelse «at de var funnet verdige til å bli vanæret for Navnets skyld» (*Apg 5,41*). (...) Å handle på denne måten forutsetter et hjerte som har fått fred av Kristus, og er frigjort fra den aggressivitet som kommer fra et for stort ego. Denne freden som er nådens frukt, gjør det mulig å beholde vår indre tillit, og utholdenhet i det gode.

Dag 6. «Åndens frukt er glede»

Sang: «Vi synger med Maria» LH 748

Fra Pave Frans' apostoliske formaning «Gaudete et exultate»

De hellige er fulle av glede og godt humør. Skjønt fullstendig realistisk, utstråler de en positiv og håpefull ånd. Kristent liv er en «glede i Den hellige ånd» (*Rom 14,17*), fordi «(...) hver den som elsker gleder seg over foreningen med den elskede. Derfor er gleden kjærlighetens resultat». (*hl. Thomas Aquinas*) (...) Det

kan komme harde tider, i korsets skygge, men ingenting kan ødelegge denne overnaturlige gleden som «tilpasser og forandrer seg, men alltid varer, om så bare som et lysglimt født av vår personlige visshet at når alt kommer til alt, er vi uendelig elsket.» (*Evangelii gaudium*) Denne gleden bringer en dyp trygghet, fredelig håp, og en følelse av åndelig tilfredsstillelse som verden verken er i stand til å forstå eller sette pris på.

(...) Dårlig humor er ikke noe tegn på hellighet. «Få bort det som piner ditt hjerte.» (*Fork11,10*) Vi får så mye fra Herren «for at vi skal nyte det» (*1 Tim 6,17*), at tristhet kan være et tegn på utakknemlighet. Vi kan bli så selvopptatt at vi ikke er i stand til å erkjenne Guds gaver. Gud sier til oss med faderlig kjærlighet: «Min sønn, gjør vel mot deg selv ... nekt deg ikke en god dag.» (*Sir 14,11,14*) Han vil at vi skal være positive, takknemlige og ukompliserte (...). Uansett hva som skjer, bør vi forbli fleksible og etterligne Paulus: «Jeg har lært å klare meg med det jeg har.» (*Fil 4,11*) Slik levde også hl. Frans av Assisi. Han kunne bli overveldet av takknemlighet for et stykke tørt brød eller lykkelig lovprise Gud bare for brisen som kjærtagnet hans ansikt.

Dag 7. Evangelisk frimodighet og glød

Sang: «Alltid freidig når du går» LH 589

Fra Pave Frans' apostoliske formaning «Gaudete et exultate»

Hellighet er også *parrhesia*. (...) Framodighet, entusiasme, indre frihet til å si fra, apostolisk iver, alt dette rommes i ordet *parrhesia*. Bibelen bruker dette ordet også til å betegne friheten ved et liv åpent for Gud og for andre. (*Apg 4,29; 9,28; 28,31; 2 Kor 3,12; Ef 3,12; Hebr 3,6; 10,19*)

(...) Hvor ofte er vi ikke fristet til å holde oss nær stranden! Men Herren kaller oss til å legge ut på dypet og sette garn til fangst (*Luk 5,4*). Han inviterer oss til å bruke vårt liv i hans tjeneste. Når vi klynger oss til ham, vil vi inspireres til å gi all vår begavelse til tjeneste for andre. Måtte vi alltid føle oss tilskyndet av hans kjærlighet. (*2 Kor 5,14*)

(...) Vi trenger en tilskyndelse fra Den hellige ånd for at vi ikke skal bli lammet av frykt eller overdreven forsiktighet, for at vi ikke skal venne oss til å forbli innenfor trygge grenser. La oss huske på at de innelukkede

områder blir mugne og usunne. (...) Gud er en evig nyhet. Han tilskynder oss ustanselig til å bryte opp på ny.

(...) Selvtilfredshet er forførende. Den forteller oss at hvert forsøk på å forandre tingene er meningsløst, at det er ingenting vi kan gjøre. (...) I kraft av vane motstår vi ikke lenger det onde. (...) Men la oss gi Herren lov til å vekke oss fra vår dvale, og befri oss fra vår passivitet. (...) Vi blir ansporet av alle de presters, ordens- og lekfolks eksempel, som med stor trofasthet vier seg til forkynnelsen og tjenesten, ofte med fare for eget liv og helt sikkert på bekostning av sin komfort. Deres vitnesbyrd minner oss om at mer enn byråkrater og funksjonærer, trenger Kirken lidenskapelige misjonærer som entusiastisk vil dele det sanne livet. Helgener overrasker oss, de gjør oss til skamme fordi deres liv kaller oss til å forlate en grå og kjedelig middelmådighet.

Dag 8. Helliggjørelse i fellesskap

Sang: «Til kjærleik Gud oss skapte» LH 463

Fra Pave Frans' apostoliske formaning «Gaudete et exultate»

Når vi lever adskilt fra de andre, blir det svært vanskelig å bekjempe egne lyster, djevelens feller og fristelser og denne verdens egoisme. (...) Å vokse i hellighet er en reise man tar i fellesskap med andre. Vi kan se det i noen hellige fellesskap. Ved ulike anledninger har Kirken helligkåret hele kommuniteter som levde etter Evangeliet på heroisk måte, eller ofret alle sine medlemmers til Gud liv. (...) Også i mange hellige ekteskap blir hver av ektefellene Kristi redskap til den andres helliggjørelse. Å leve og arbeide sammen med andre er utvilsomt en vei til åndelig vekst. Hl. Johannes av Korset sa til en av sine disipler: Du lever blant de andre «for at alle skal prøve og forme deg.»

Hvert fellesskap er kalt til å danne dette «teologale rom der man kan erfare den oppstandne Herres mystiske nærvær.» (*Vita consecrata*) Å dele Ordet og feire Eukaristien sammen foster brorskap og gjør oss til et hellig og misjonerende fellesskap.

(...) Et felles liv i familie, menighet, ordensfellesskap eller annet, er satt sammen av mange små hverdagslige ting. Slik var det også for det hellige

fellesskap dannet av Jesus, Maria og Josef, som på en fullkommen måte avspeilet skjønnheten i den treenige fellesskap. (...) Et fellesskap som verner om kjærlighetens små detaljer, hvis medlemmer tar vare på hverandre og skaper et åpent og evangeliserende miljø, er et sted hvor Den oppstandne Herre er tilstede og helliggjør det i samsvar med Faderens plan.

Dag 9. Et liv gjennomsyret av bønn

Sang: «O Jesus, du som fyller alt i alle» LH 613

Fra Pave Frans' apostoliske formaning «Gaudete et exultate»

Til slutt, selv om det kan synes selvsagt, (...) skiller de hellige seg ut ved bønnens ånd og behov for kommunion med Gud. De anser et engasjement som er kun rettet til denne verden, for trang og kvelende. Midt i sitt engasjement og sine forpliktelser lengter de etter Gud, oppslukt som de er av tilbedelse og kontemplasjon av Herren. Jeg tror ikke på en hellighet uten bønn, selv om den ikke nødvendigvis er lang eller fulgt av sterke emosjoner. Hl. Johannes av Korset anbefaler: «Forsøk alltid å forbli i Guds nærvær.» (...) Til sist vil vår lengsel etter Gud finne uttrykk i vårt daglige liv: (...) «Om du spiser eller drikker eller snakker med andre eller hva enn du gjør, vend deg alltid mot Gud og knytt ditt hjerte til ham.»

For at dette skal kunne bli mulig, er også stunder tilbrakt i ensomhet med Gud nødvendige. (...) Tillitsfull bønn er et svar fra et hjerte som er åpent for å møte Gud ansikt til ansikt der hvor alt er i fred og Herrens stille stemme kan bli hørt. I en slik stillhet kan vi erkjenne, i Åndens lys, de hellighetens veier Herren kaller oss til. (...) For enhver disippel er det essensielt å tilbringe tid med Mesteren, å lytte til hans ord og alltid lære av ham. (...) En bedende lesning av Guds Ord, «søtere enn den beste honning» (*Sal 119,103*), dog «skarpere enn noe tveeggede sverd» (*Hebr 4,12*), gjør oss i stand til å stoppe opp og lytte til Mesterens stemme.

(...) Møtet med Jesus i Skriften leder oss til Eukaristien, der Guds Ord når sin høyeste effektivitet, for der er det levende Ord virkelig tilstede. (...) Når vi tar imot ham i kommunionen, fornyer vi vår pakt med ham og tillater ham å gjennomføre sitt arbeid stadig mer fullkomment, det å forvandle våre liv.